

op ad store Skove, og ikke mindst op ad store Hedeplantager, hvor Storvildtet i de senere Aar har bredt sig meget stærkt; og det tilføjes jo, at denne Tilladelse kun kan gives efter Kommunalbestyrelsens Anbefaling og kun til den skadelidte Lods-ejer til Jagt paa eget Markomraade. Jeg tror derfor, at denne Bestemmelse i Virkeligheden er en god Bestemmelse, en Bestemmelse, som vil virke i tilstrækkelig Grad beroligende, og som alligevel har faaet en saadan Form, at man ikke behøver at nære nogen Frygt for, at den vil blive misbrugt til Natjagt i al Almindelighed. Derimod er jeg ikke i samme Grad glad ved den Bestemmelse, som er kommet ind om, at man maa drive Jagt een Time efter Solnedgang og een Time før Solopgang. Jeg maa ganske vist være enig med den højtærede Landbrugsminister i, at det foreliggende Lovforslag ogsaa paa dette Omraade betegner et Fremskridt i Sammenligning med de Bestemmelser, vi har haft tidligere, men jeg kunde rent personlig meget have ønsket, at dette Ændringsforslag ikke var blevet vedtaget, idet jeg nemlig tror, at det i væsentlig Grad vil komme til at gaa ud over den Del af Vildtet, som man i Virkeligheden fra alle Sider i særlig Grad ønsker at beskytte. Det vil i væsentlig Grad komme til at gaa ud over Harerne, som først spadserer ud om Aftenen og senest spadserer ind om Morgen. Det vil derimod neppe faa nogen stor Betydning for Rævens Vedkommende og neppe heller for Storvildtet, Raavildt, Daavildt og Kronvildt. Jeg kunde, som sagt, have ønsket, at man ikke havde vedtaget Bestemmelsen om denne Time, navnlig om Aftenen, af Hensyn til de mange Hareliv, som vil gaa i Løbet i Anledning af Vedtagelsen af dette Ændringsforslag i det andet Ting. Imidlertid har jeg den Opfattelse, at det kunde berede hele Lovforslaget Vanskeligheder, hvis man kom ind paa at foretage Ændringer, og jeg skal derfor se bort fra de Tilbøjeligheder, jeg ellers kunde have i Retning af at stille Ændringsforslag paa dette Punkt.

En Bestemmelse i Lovforslaget, som jeg hilser med stor Tilfredshed, er den, at Landbrugsministeren i visse Tilfælde har Ret til at udvide Fredningsbestemmelserne. Det vil kunne faa ikke ringe Betydning, og jeg kunde tænke mig, at der ret hurtigt vil vise sig stærke Ønsker om, at Ministeren benytter den Bemyndigelse, han her har, overfor visse Dyrearter, som er stærkt paa Retur; i alt Fald giver denne Bestem-

melse Mulighed for en forøget Beskyttelse af Vildtet. Det forekommer mig, at Lovforslaget paa dette Punkt i væsentlig Grad er blevet forbedret ved de i Folketinget foretagne Ændringer, idet det oprindelige Lovforslag indeholdt en Bestemmelse om, at der skulde sidde et Nævn og ruge over dette Forhold, hvilket Nævn skulde afgive Indstilling til Landbrugsministeren. Det forekommer mig naturligere og rimeligere, at det bliver Ministeren, der paa eget Ansvar, om jeg saa maa sige, indfører disse eventuelle Fredningsbestemmelser, og at Ministeren direkte faar det fulde Ansvar for saadanne Foranstaltningers Gennemførelse.

Selv om der i det foreliggende Lovforslag er adskillige Enkeltheder, som jeg kunde ønske anderledes, og selv om der indenfor den Gruppe, jeg tilhører, er forskellige Meninger om, hvorledes Jagtloven burde affattes, betegner Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det nu foreligger, saa væsentlige Fremskridt i Sammenligning med den bestaaende Lov, at jeg paa mit Partis Vegne kan anbefale Lovforslaget til en velvillig og hurtig Behandling.

Johansen: I gamle Dage var det saaledes her i Landet, at Jagtretten egentlig var forbeholdt Godsejerne. Den blev betragtet som et Slags Privilegium for dem og som et ret værdifuldt Privilegium, som en af de Herlighedsrettigheder, man i særlig Grad værnede om. Derfor var Forholdet ikke alene det, at Krybskytteri straffedes meget strengt, straffedes med haardt Strafarbejde, men Forholdet var ogsaa det, at Fæstebønderne i mange Maader blev bundet saa at sige paa Hænder og Fødder af Hensyn til Godsejerens Jagt, for at de skulde genere Jagten og Vildtet saa lidt som muligt. Nu er Forholdet blevet et andet, men man støder dog, synes jeg, lejlighedsvis paa Levninger af den gamle Opfattelse og paa Levninger af de gamle Bestemmelser. Endnu er det saaledes, at navnlig Lejhusmænd i deres Kontrakter er stærkt generet af Hensynet til, hvad der er bevaret af Godsejerens Jagtret, og selv om man ikke idømmer Folk, som er saa uheldige at komme til at overtræde Jagtlovens Bestemmelser, strengt Strafarbejde, er der dog endnu — det er der ogsaa i dette Lovforslag — ret strenge Straffebestemmelser og ret høje Bødestemmelser i saa Henseende. Det er muligt, at jeg ser lidt mildere paa disse Forseelser end andre, jeg er endogsaa tilbøjelig til at betragte Krybskytteri som en